

INTRODUCCIÓ

El present volum és el vintè llibre d'actes que recull els elements essencials i dóna notícia de les sessions anuals dels Col·loquis de Vic. Fa vint anys, doncs, que any rere any, Vic acull aquest debat permanentment obert sobre temes que ultrapassen les urgències del moment.

Ha passat prou temps perquè els Col·loquis estiguin ben consolidats. El 1996 iniciàrem la primera sessió dialogant sobre «la ciutat»; els anys successius, ens centràrem en «la llei», «la cultura», «la història», «la política», «el dret», «la poesia», «la natura», «la salut», «la identitat», «l'economia», «la memòria», «la modernitat», «la bellesa», «Europa», «la imatge», «l'Estat», «el calendari» i «la guerra». Aquest any, per celebrar-ho, els Col·loquis de Vic han estat dedicats a «la festa».

Per què s'han consolidat? O, dit d'una altra manera, perquè els Col·loquis de Vic no han estat víctimes fàcils de l'allau d'iniciatives culturals, com tantes altres propostes del nostre país que, després d'uns meritosos esforços inicials, acaben colgades i oblidades?

Els Col·loquis de Vic s'han consolidat per tres factors importants. En primer lloc perquè les entitats que els convoquen han estat tossudes i, fins i tot en temps de profunda crisi, han volgut mantenir-los i, a més, publicar-ne, any rere any, el volum d'actes. Segonament, perquè aquesta voluntat de permanència ho ha sigut també de les persones que hi assisteixen, veritables artífexs dels Col·loquis. En tercer lloc, perquè els Col·loquis aporten alguna cosa realment escassa en trobades i congressos del gènere. Tot i que sembli una paradoxa, el col·loqui no és habitual en els congressos.

Generalment s'hi va a escoltar i a fer relacions personals. Ja des de l'inici vam voler trencar aquesta dinàmica: per això vam batejar la trobada amb el nom de Col·loquis, on, per sobre les aportacions de cada un dels especialistes, es prima el diàleg entre els assistents.

Estem convençuts que encara queden molts temes sobre els quals és oportú i urgent esmerçar-hi un temps de debat, sense presses, amb mirades diferents i accents plurals; no tant per trobar solucions immediates —sovint màgiques i idíl·liques— sinó per saber-nos fer les preguntes adequades. No tenim pressa: esperem tenir vint anys més per endavant.

